

stande skulle ved de indledende Forhandlings Slutning protokolleres fuldstændig, medmindre de i særlig skriftlig Affattelse fremlægges til Protokollen. Derefter finder den egentlige mundtlige Domsforhandling Sted i Forbindelse med Bevisførelsen, hvis der er Spørgsmaal om saadan.

Da det er Tanken, at mangfoldige Sager maa kunne tilendebringes i selve det første Retsmøde, er der ikke givet Parterne nogen selvstændig Ret til at forlange særskilt Behandling og Paakendelse af Formaliteten; men Dommeren afgør, om saadan skal finde Sted, eller Formaliteten procederes i Forbindelse med Realiteten. Af samme Grund er det Regel, at Dokumenter, som Parterne ville benytte sig af, skulle være til Stede straks i det første Retsmøde, og Stævningen skal derfor særlig opfordre Sagsøgte til at medtage saadanne paa Sagens første Tægtedag, hvorhos der i Reglen i selve Retsmødet bør gives vedkommende Part den fornødne Tid til at gøre sig bekendt med de af Modparten fremlagte Dokumenter. Sagsøgte kan fremsætte Modkrav efter Udkastets almindelige Regler derom; et Modkrav maa anses som tingfæstet, saa snart Partens Erklæring om at ville fremsætte det, er tilført Protokollen.

Hvor det ikke med Rimelighed kan forlanges af Sagsøgte, at han skal kunne svare i Sagen straks i det første Retsmøde, eller af Sagsøgeren, at han paa Stedet skal kunne svare paa Sagsøgtets Indsigelser, eller hvor de fremlagte Dokumenter ere for vidtløftige til, at de kunne gennemgaas i selve Retsmødet, saavel som hvor Bevisførelse ved Vidner, Syns- eller Skønsmand eller ved personlig Afhøring af Parter, der i øvrigt møde ved Sagsførere, skal finde Sted, giver Retten de fornødne Udsættelser. Bevisførelsen foregaar paa lignende Maade som ved Landsretten; dog vil dels Begrænsningen af Vidners Mødepligt i Underretssager, dels Underretssagers gennemgaaende mindre Vigtighed medføre, at Vidneførsel her snarere end ved Landsretten kommer til at foregaa andet Steds end for selve den dømmende Ret.

Hvis Sagsøgeren udebliver, afvises Sagen. Hvis Sagsøgte udebliver, kan Sagsøgeren forlange Dom i Henhold til Stævningen (jfr. i det hele § 204); men Sagsøgte kan da paa sin Side forlange Sagen genoptagen overensstemmende med Reglerne i §§ 222—224.

Hvor Sagen er af mere indviklet Beskaffenhed, eller hvor Parterne give Møde ved Sagsførere, vil det som antydet let kunne ske, at Bevisførelsens Forberedelse

og Domsforhandlingen kræve særskilte Retsmøder ud over det, hvortil der oprindeligt er stævnet. Sagen faar derved i højere Grad et med en Landsretssag overensstemmende Ydre; dog udelukker § 277 en Skriftveksling som den for Landsretssager foreskrevne. Er Sagen saa foryiklet eller vidtløftig, at den ikke kan behandles uden en videre Anvendelse af Skrift end den, der fremkommer gennem Stævningen og Protokollationen af Parternes Erklæringer og Paastande, maa Retten lade den udgaa til skriftlig Behandling i Medfør af § 282.

Naar en Underretssag indankes for Landsret, undergives den der en ny Behandling overensstemmende med de for Landsretssager gældende Regler, dog at, som alt omtalt, Indstævntes Udeblivelse bevirker, at Sagen udgaar til skriftlig Behandling. Derhos viser den Omstændighed, at det er en Appel og ikke en Første-Instans-Behandling sin Virkning navnlig derigennem, at Formalitetsfejl, begaaede ved Underretten, efter Omstændighederne kunne bevirke Annulation og eventuelt Hjemvisning, samt at Sagen i det hele maa holde sig inden for de ved Underretsproceduren afstukne Grænser.

I førstnævnte Henseende maa dog bemærkes, at § 286 gør § 261 anvendelig ogsaa med Hensyn til Appel til Landsret, saaledes at Formalitetsfejl, begaaede ved Underretten, der efter Sagens Stilling ved Landsretten ere uden virkelig Betydning for vedkommende Part, ikke med Nytte kunne paaberaabes som Annulationsgrund, hvorhos § 286 udtrykkelig udtaler, at Hjemvisning ikke kan finde Sted, fordi Underretsdommeren ikke behørig har vejledet en Part.

Med Hensyn til Procedurens Begrænsning ved Underretsproceduren maa mærkes, at ny Paastande dog kunne fremsættes, naar Retten tillader saadant, fordi det findes undskyldeligt, at de ikke tidligere ere fremkomne (§ 287). Fremdeles er den i § 256 givne Regel om Adgang til for Højesteret med dennes Tilladelse at inddrage ny Punkter eller Dele af Sagen, der ikke have foreligget for Landsretten, gjort anvendelig her, hvorimod der ikke kan være Tale om i Appellsagen at inddrage Mellemværende, der er uden direkte Forbindelse med, hvad der har været fremme for Underinstansen. I det anførte ligger, at, naar der i § 288 gives en tilsyneladende ubegrænset Adgang til under Appellen at fremkomme med ny Anbringender (Søgsmaalsgrunde, Benægtelser og Indsigelser), naar de blot anføres straks i Stævningen